

Sygn. akt VII U 197/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lutego 2020 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Monika Roslan- Karasińska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 10 lutego 2020 r. w Warszawie

sprawy R. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania R. Z.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...)Oddział w W.

z dnia 18 grudnia 2018 r. znak: (...)

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 grudnia 2018 r. znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się R. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 01 listopada 2018 r. do 31 października 2019 r.

Sygn. akt VII U 197/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 grudnia 2018 r., znak: (...) **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.**, działając na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1205) odmówił ubezpieczonemu R. Z. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Uzasadniając swoje stanowisko organ rentowy oparł się na orzeczeniu Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 grudnia 2018 r., która stwierdziła, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (decyzja z dnia 18 grudnia 2018 r., znak: (...)- nienumerowana karta aktu organu rentowego).

Ubezpieczony **R. Z.** w dniu 17 stycznia 2019 r. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 18 grudnia 2018 r., znak: (...) odmawiającej przyznania na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. W uzasadnieniu podniósł, że na skutek wypadku przy pracy, który wydarzył się w dniu 16 lutego 2016 r. doznał urazu stawu kolanowego prawego oraz złamania wgniecieniowo-rozszczepionego kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej. Z tego powodu wykonano u niego zabieg operacyjny polegający na zespoleniu płyty (...) z uzupełnieniem ubytku kości gąbczastej preparatem G.. Ubezpieczony zaznaczył, że do chwili obecnej odczuwa ostry ból w kolanie, który ogranicza go w swobodnym poruszaniu się i wykonywaniu niektórych czynności życiowych. W ocenie ubezpieczonego, w/w okoliczności w sposób jednoznaczny świadczą o tym, że w znacznym stopniu utracił on zdolność do wykonywania pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Ubezpieczony wyraził przekonanie, że po usunięciu implantu i sześciu śrub, a także rehabilitacji, stan jego zdrowia może się poprawić. Aktualnie jednak występujące u niego schorzenie ortopedyczne

czyni go osobą niezdolną do pracy zarobkowej. Na tej podstawie ubezpieczony wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (odwołanie z dnia 17 stycznia 2019 r. k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 13 lutego 2019 r., **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Uzasadniając swe stanowisko w sprawie organ rentowy powołał się na przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, regulujące warunki uzyskania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy i wskazał, że w związku ze złożonym przez odwołującego wnioskiem o przyznanie na jego rzecz ww. świadczenia, R. Z. został skierowany na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2018 r. uznała, że nie jest on niezdolny do pracy. Mając na względzie treść przepisu art. 107 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy oparł swoje rozstrzygnięcie na orzeczeniu Komisji Lekarskiej i odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wobec wskazanych okoliczności organ rentowy uznał zaskarżoną decyzję za prawidłową i zgodną z prawem (odpowiedź na odwołanie z dnia 13 lutego 2019 r. k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. Z., urodzony w dniu (...) jest z zawodu tancerzem. W okresie od dnia 1 września 1990 r. do sierpnia 2002 r. ubezpieczony prowadził własną działalność gospodarczą w postaci szkoły tańca pod nazwą Klub (...) w (...) przy ul. (...) w W.. Następnie w okresie od stycznia do czerwca 2016 r. był zatrudniony, jako ochroniarz w firmie (...) S.A. w W.. W dniu 16 lutego 2016 r. ubezpieczony na skutek wypadku przy pracy doznał urazu prawej kończyny dolnej w postaci złamania kłykcia bocznego kości piszczelowej prawej. Po zakończeniu pobierania zasiłku chorobowego, ubezpieczony w dniu 1 lutego 2018 r. wystąpił do organu rentowego z wnioskiem o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W toku postępowania wyjaśniającego, odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 1 marca 2018 r. stwierdził, że jest on częściowo niezdolny do pracy do dnia 31 października 2018 r. ze wskazaniem daty powstania częściowej niezdolności do pracy na dzień 16 lutego 2016 r. Na tej podstawie, decyzją z dnia 28 marca 2018 r., znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. przyznał ubezpieczonemu prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy na okres od dnia 1 lutego 2018 r. do dnia 31 października 2018 r. (wniosek o rentę z dnia 1 lutego 2018 r. wraz z informacją o okresach składkowych i nieskładkowych, orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 1 marca 2018 r., decyzja ZUS z dnia 28 marca 2018 r., znak: (...) – nienumerowane karty akt organu rentowego).

W dniu 8 października 2018 r. R. Z. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z wnioskiem o przyznanie na jego rzecz prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, któremu uległ w dniu 16 lutego 2016 r. na dalszy okres. W toku postępowania wyjaśniającego przed organem rentowym odwołujący został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 7 listopada 2018 r. uznał odwołującego za zdolnego do pracy. W wyniku wniesienia sprzeciwu odwołujący został skierowany na badanie do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 10 grudnia 2018 r. potwierdziła ocenę stanu zdrowia odwołującego wydaną przez Lekarza Orzecznika. W oparciu o powyższe Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał w dniu 18 grudnia 2018 r. zaskarżoną decyzję znak: (...) mocą, której odmówił odwołującemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy (wniosek z dnia 8 października 2018 r., orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 7 listopada 2018 r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 10 grudnia 2018 r., decyzja ZUS z dnia 18 grudnia 2018 r. znak: (...) – nienumerowane karty akt organu rentowego).

Od powyższej decyzji organu rentowego R. Z. złożył odwołanie, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 17 stycznia 2019 r. k. 3 a.s.).

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2019 r. Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii celem ustalenia, czy ubezpieczony jest obecnie całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy, a jeżeli tak to czy niezdolność ta powstała w związku z wypadkiem przy pracy, któremu odwołujący uległ w dniu 16 lutego

2016 r. oraz czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeśli okresowa to na jaki okres (postanowienie z dnia 25 lutego 2019 r. k. 6 a.s.).

W opinii z dnia 13 maja 2019 r. biegły sądowy z zakresu (...) rozpoznał u odwołującego stan po złamaniu kłykcia bocznego piszczelowego prawego, dyskopatię kręgosłupa bez upośledzenia sprawności oraz stan po złamaniu 3 kości śródstopia powikłany zespołem (...). W ocenie biegłego sądowego analiza przedstawionej dokumentacji, zebrany wywiad oraz przeprowadzone badanie, pozwalają stwierdzić, że ubezpieczony jest nadal częściowo niezdolny do pracy. Powodem niezdolności do pracy jest ubytek wyprost stwierdzony także w czasie badań ZUS i w połączeniu ze znacznym zmniejszeniem masy mięśniowej i osłabieniem siły. Ubytek masy wynosi 6 cm, co jest wyjątkowo dużym zanikiem mięśniowym i powoduje duże osłabienie siły. Wymaga usunięcia płyty i wdrożenia ćwiczeń wzmacniających i poprawiających zakres ruchu, co rokuje poprawę. Stan kręgosłupa nie powoduje jednak niezdolności do pracy. Biegły podkreślił, że wprawdzie wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale stopień ich nasilenia nie jest duży. Również przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia jakiegokolwiek dysfunkcji kręgosłupa, tym bardziej w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są wykonywane swobodnie, w prawidłowym zakresie, bez obiektywnych objawów zespołu bólowego. Po przebytych złamaniu śródstopia doszło do prawidłowego wygojenia pomimo, że wystąpiło powikłanie w postaci zespołu (...). Zdaniem biegłego, jedynym powodem wpływającym na niezdolność do pracy są następstwa wypadku z dnia 16 lutego 2016 r. i powodujące przykurcz zgięciowy i znaczne osłabienie siły. Na tej podstawie biegły stwierdził, że odwołujący po dniu 31 października 2018 r. był nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem z dnia 16 lutego 2016 r. i rokuje poprawę do dnia 31 października 2019 r. (opinia biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 13 maja 2019 r. k. 17-19 a.s.).

W piśmie procesowym z dnia 25 czerwca 2019 r. organ rentowy wniósł o uzupełnienie w/w opinii przez precyzyjne wskazanie przez biegłego sądowego ograniczeń w zatrudnieniu odwołującego z przyczyn ortopedycznych w odniesieniu do poziomu jego kwalifikacji (pismo procesowe z dnia 25 czerwca 2019 r. wraz z załącznikiem k. 33-34 a.s.).

W opinii uzupełniającej z dnia 13 sierpnia 2019 r. biegły sądowy z zakresu (...) wyjaśnił, że badanie ortopedyczne przeprowadzone w Sądzie w dniu 13 maja 2019 r. wykazało utykanie na prawą kończynę dolną oraz znaczne wyszczuplenie prawego uda z osłabieniem siły mięśniowej na poziomie lowet 3+. Staw kolanowy prawy po złamaniu z nadmierną koślawością i z ograniczeniem wyprost kolana prawego o 5 stopni. Różnica w obwodzie uda wynosi 6 cm. Ubytek masy wynosi również 6 cm, co jest wyjątkowo dużym zanikiem mięśniowym i powoduje duże osłabienie siły. Biegły podkreślił, że tak dużego stopnia zmniejszenie masy mięśniowej z osłabieniem siły i ograniczeniem pełnego wyprost powoduje ograniczenie możliwości wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Z tego względu odwołujący może wykonywać pracę w ochronie, ale w niepełnym wymiarze czasu pracy (opinia uzupełniająca biegłego sądowego z zakresu (...) z dnia 13 sierpnia 2019 r. k. 39 a.s.).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł pełnomocnik organu rentowego, domagając się powołania innego biegłego sądowego w/w specjalności. Postanowieniem z dnia 10 lutego 2020 r. Sąd postanowił jednak oddalić powyższy wniosek dowodowy (pismo procesowe z dnia 22 października 2019 r. k. 48-49, postanowienie z dnia 10 lutego 2020 r. k. 62 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również w aktach organu rentowego. Zdaniem Sądu dokumenty, w zakresie, w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia, są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Dokumenty te nie były przez strony kwestionowane, co do ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem wynikające z nich okoliczności należało uznać za mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy dokonał ustaleń stanu faktycznego także na podstawie opinii biegłego sądowego z zakresu (...) (k. 17-19, k. 39 a.s.) Sporządzone w niniejszej sprawie opinie zarówno główna, jak i uzupełniająca są rzetelne, gdyż zostały wydane w oparciu o obiektywne wyniki badań ubezpieczonego, a wydający je biegły jest specjalistą w

swojej dziedzinie, posiadającym bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Z tego względu jego opinie nie budzą wątpliwości i zastrzeżeń w zakresie określenia stanu zdrowia ubezpieczonego R. Z.. W związku z powyższym, Sąd Okręgowy podzielił wnioski zawarte w opiniach głównej i uzupełniającej biegłego sądowego z zakresu (...). Zdaniem Sądu Okręgowego w/w opinie poprzedzone zostały badaniem przedmiotowym i podmiotowym odwołującego oraz szczegółową analizą jego dokumentacji medycznej, która zdaniem Sądu miała istotne znaczenie w niniejszej sprawie. Podkreślenia wymaga również, że biegły sądowy opiniujący w niniejszej sprawie w należyty sposób wyjaśnił przedstawione przez Sąd zagadnienie, wskazał na czym oparł swe tezy i co stanowiło ich podstawę. Samo niezadowolenie stron z treści wydanych opinii biegłych, nie powoduje konieczności powoływania kolejnego biegłego, czy też kolejnych biegłych, bądź dopuszczania dowodu z opinii uzupełniających. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, Sąd rozpoznający sprawę powinien zażądać dodatkowej opinii innych biegłych, jeżeli występuje rozbieżność, niepełność lub niejasność opinii, a materiał dowodowy nie daje podstawy do oparcia się wyłącznie na opinii jednego biegłego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 1952 r., C 1108/51, uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2002 r., II UKN 112/01). Uznanie przez Sąd opinii jednego biegłego za wiarygodną, poparte uzasadnieniem tego stanowiska, zwalnia Sąd od obowiązku wzywania jeszcze innego biegłego (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 1952 r., I C 207/52, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1972 r., II CR 222/72). Równocześnie nie można przyjąć, że Sąd zobowiązany jest dopuścić dowód z kolejnych biegłych w każdym przypadku, gdy złożona opinia jest niekorzystna dla strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., II UKN 604/00). Potrzeba powołania innego biegłego powinna zatem wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczasowej złożonej opinii. Przy czym potrzebą taką nie może być przeświadczenie strony, że dalsze opinie pozwolą na udowodnienie korzystnej dla strony tezy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2001 r., II UKN 446/00). O ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co powinno skutkować jego pominięciem. W niniejszej sprawie zarzuty organu rentowego odnośnie wadliwości sporządzonych opinii okazały się gołosłowne, natomiast wszelkie wątpliwości zostały także wyjaśnione w drodze opinii uzupełniającej. Z tych też względów, Sąd Okręgowy oddalił wniosek dowodowy organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, mając na uwadze, że dotychczas zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie R. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 grudnia 2018 r., znak:(...) jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Rozpoznanie sprawy w rozpatrywanym przypadku nastąpiło na posiedzeniu niejawnym. Taką możliwość daje art. 148¹ § 1 k.p.c. (Dz. U. z 2019 r., poz. 1460), który przewiduje, że sąd może rozpoznać sprawę na posiedzeniu niejawnym, gdy pozwany uznał powództwo lub gdy po złożeniu przez strony pism procesowych i dokumentów, w tym również po wniesieniu zarzutów lub sprzeciwu od nakazu zapłaty albo sprzeciwu od wyroku zaocznego, Sąd uzna – mając na względzie całokształt przytoczonych twierdzeń i zgłoszonych wniosków dowodowych – że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne. W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne nie były w sprawie sporne, a zatem nie zachodziła potrzeba przeprowadzania dowodów. Spór dotyczył jedynie prawa. Ponadto strony nie wniosły o przeprowadzenie rozprawy. W tych okolicznościach Sąd na podstawie powołanego przepisu ocenił, że przeprowadzenie rozprawy nie jest konieczne, co w konsekwencji pozwoliło na rozpoznanie sprawy i wydanie rozstrzygnięcia na posiedzeniu niejawnym.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt. 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2020 r., poz. 53 ze zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby

zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy - dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej.

Na mocy art. 17 ust. 1 ww. ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tego świadczenia oraz jego wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2019 r. poz. 39 ze zm.). Renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy (art. 17 ust. 2 ustawy). Przy tym za wypadek przy pracy uważa się, w myśl art. 3 ust. 1 powołanej ustawy, nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

- 1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;
- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

Legalna definicja niezdolności do pracy została zawarta w art. 12 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z nią osobą niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Ustawa ta wyróżnia dwa rodzaje niezdolności do pracy: całkowitą i częściową. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast za częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 2, 3 ustawy). Pojęcie utraty zdolności do pracy zarobkowej obok elementu ekonomicznego, polegającego na obiektywnej utracie możliwości zarobkowania zawiera w sobie również element biologiczny, czyli naruszenie sprawności organizmu. Naruszenie to należy oceniać pod kątem możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji. Zgodnie zaś z art. 13 ustawy, przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W realiach rozpoznawanej sprawy istota sporu sprowadzała się do ustalenia, czy stan zdrowia odwołującego R. Z. czyni z niego osobę niezdolną do pracy, a jeśli tak, to w jakim stopniu oraz, czy zostało to spowodowane wypadkiem przy pracy, jakiemu ubezpieczony uległ w dniu 16 lutego 2016 r. W celu ustalenia powyższej okoliczności Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu ortopedii i traumatologii.

W ocenie biegłego sądowego specjalisty z zakresu (...) powodem niezdolności do pracy odwołującego jest ubytek stwierdzony także w czasie badań przez organy orzecznicze ZUS w połączeniu ze znacznym zmniejszeniem masy mięśniowej i osłabieniem siły. Biegły zaznaczył, że ubytek masy wynosi 6 cm, co jest wyjątkowo dużym zanikiem mięśniowym i powoduje duże osłabienie siły, wymaga usunięcia płyty i wdrożenia ćwiczeń wzmacniających i poprawiających zakres ruchu, co rokuje poprawę. Stan kręgosłupa nie powoduje jednak niezdolności do pracy. Biegły podkreślił, że wprawdzie wykonane badania obrazowe uwidaczniają zmiany dyskopatyczne kręgosłupa, ale stopień ich nasilenia nie jest duży. Również przeprowadzone badanie ortopedyczne nie ujawnia jakiegokolwiek dysfunkcji kręgosłupa, tym bardziej w stopniu, który powodowałby niezdolność do pracy. Ruchy kręgosłupa są wykonywane swobodnie, w prawidłowym zakresie, bez obiektywnych objawów zespołu bólowego. Po przebytych złamaniu śródstopia doszło do prawidłowego wygojenia pomimo, że wystąpiło powikłanie w postaci zespołu (...). Zdaniem biegłego, jedynym powodem wpływającym na niezdolność do pracy u odwołującego są następstwa wypadku z dnia 16 lutego 2016 r. i powodujące przykurcz zgięciowy i znaczne osłabienie siły. Dodatkowo w opinii uzupełniającej biegły sprecyzował, że badanie ortopedyczne przeprowadzone w Sądzie w dniu 13 maja 2019 r. wykazało utykanie

na prawą kończynę dolną oraz znaczne wyszczuplenie prawego uda z osłabieniem siły mięśniowej. Biegły sądowy podkreślił, że tak dużego stopnia zmniejszenie masy mięśniowej z osłabieniem siły i ograniczeniem pełnego wyprostu powoduje ograniczenie możliwości wykonywania dotychczasowego zatrudnienia. Z tego względu odwołujący może wykonywać pracę w ochronie, ale w niepełnym wymiarze czasu pracy. Na tej podstawie biegły stwierdził, że odwołujący po dniu 31 października 2018 r. był nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z wypadkiem z dnia 16 lutego 2016 r. i rokuje poprawę do dnia 31 października 2019 r. Opinie sporządzone w toku niniejszego postępowania przez biegłego sądowego z zakresu (...) wydane zostały przez biegłego posiadającego wieloletnią praktykę zawodową, cieszącego się dużym autorytetem, po uprzednio przeprowadzonym badaniu ubezpieczonego oraz analizie treści dokumentacji lekarskiej dotyczącej ubezpieczonego. Opinie te są logiczne i spójne, a wnioski w nich zawarte zostały prawidłowo uzasadnione, jak również korespondują z rzeczowym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Podsumowując, zdaniem Sądu Okręgowego ubezpieczony jest osobą częściowo niezdolną do pracy, która to niezdolność pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 16 lutego 2016 r. Jednocześnie za niecelowe Sąd uznał przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii, ponieważ dotychczas złożone opinie pisemne są na tyle jasne, kompletne, spójne i wzajemnie korespondujące, że stanowią wystarczającą podstawę oceny stanu zdrowia odwołującego i jego wpływu na zdolność do pracy. Przy tym Sąd Okręgowy zważył, że ocena niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych sądowych, dysponujących specjalistyczną wiedzą medyczną. Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści, odpowiadającej stronie, nie może stanowić uzasadnienia dla przeprowadzania dowodu z dalszych opinii. Innymi słowy samo niezadowolenie strony z opinii, która nie odpowiada jej oczekiwaniom, nie stanowi wystarczającej podstawy do przeprowadzenia dowodu z kolejnej opinii. Jednocześnie należy zważyć, że w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy, ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych lekarzy posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. Powyższe oznacza, że Sąd nie może wbrew opinii biegłych oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. W niniejszej sprawie opinie biegłego sądowego z zakresu (...) były kategorię i przekonywujące, a wszelkie wątpliwości zostały przez biegłego wyjaśnione. Dlatego też zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd nie jest obowiązany dążyć do sytuacji, aby opinią biegłego zostały przekonane również strony, co zresztą najczęściej wyklucza się wzajemnie, gdyż opinia korzystna dla jednej strony, nie przekonuje strony przeciwnej. Wystarczy zatem, że opinia jest przekonująca dla Sądu, który wiążąco też ocenia, czy biegły wyjaśnił wątpliwości zgłoszone przez stronę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 18 grudnia 2018 r., znak: (...), w ten sposób, że przyznał odwołującemu R. Z. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy od dnia 1 listopada 2018 r., tj. od dnia nabycia uprawnień do świadczenia na dalszy okres do dnia 31 października 2019 r., zgodnie z powołanymi opiniami biegłego sądowego z zakresu (...), o czym orzeczono w sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć (...)

M.St.